

Arrest

nr. 227 253 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE *loco* advocaat M. LYS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 27 juli 2015.

Op 28 juli 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 25 juli 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing wordt beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest van 19 december 2016 met nummer 179 773 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij verklaart dat ze in januari 2017 het Rijk verlaten heeft en negen maanden in Frankrijk verbleven heeft. De verzoekende partij werd vanuit Frankrijk teruggeleid naar België.

Op 28 september 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit tweede verzoek om internationale bescherming werd op 24 november 2017 onontvankelijk verklaard.

Op 15 mei 2018 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 3 juli 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 18 juli 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Korga in het district Khadir in de provincie Daykundi. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiiitische geloof aan.

Uw vader was één van de ouderlingen van het dorp Korga. In 2005 leerde u uw vrouw H. (...) kennen toen u haar familie ging helpen op de velden. U sprak met haar af om elkaar 's avonds te ontmoeten. U nam haar mee naar uw huis waar zij de nacht doorbracht. De volgende morgen ging uw vader tot bij de vader van H. (...), E. H. (...), om de hand van zijn dochter te vragen. E. H. (...) ging uiteindelijk akkoord met een bruidsschat van 180.000 AFN. U kocht voor 100.000 AFN aan huisraad en u moest uw schoonvader E. H. (...) nog 80.000 AFN cash betalen. Omdat u dit geld niet had, besloten u en uw vader het land dat jullie bezitten in bruikleen te geven aan uw schoonvader. Na een jaar had u 80.000 AFN bijeen gespaard en betaalde u uw schoonvader. Hij weigerde echter de documenten betreffende de bruikleen terug te geven. Zes jaar lang leefden u en uw vader in ruzie met uw schoonvader en onderhielden jullie geen contacten met elkaar. Toen uw schoonvader in 2012 of 2013 begon te werken op het provinciehuis, heeft hij uw vader laten oproepen. Uw vader werd een aantal dagen vastgehouden en werd gedwongen om opnieuw 80.000 AFN neer te tellen. Omdat uw vader uw schoonvader E. H. (...) toen publiekelijk beschimpt heeft, was uw schoonvader uit op wraak. De zoon van de broer van uw vader, uw neef Jan Mohammad, werkte als soldaat voor het provinciehuis, waar ook uw schoonvader werkzaam was als hoofd van het departement anti-criminaliteit. In 2014 had uw vader ruzie met uw neef over de eigendomsrechten van gronden en de watervoorziening van die gronden. Uw vader werd door uw neef ineen geslagen en vluchtte daarop naar het dorp Sang Chilak. Enkele dagen hierna kwamen uw neef en uw schoonvader met enkele soldaten bij u thuis. Ze wilden informatie over de verblijfplaats van uw vader. Ze namen u mee en hielden u gedurende één week vast. Twintig dagen of een maand na uw vrijlating kwamen uw schoonvader en neef opnieuw met enkele soldaten naar uw huis. Deze keer namen ze uw vrouw en kinderen mee. U trachtte dit te voorkomen en werd door uw schoonvader in uw schouder geschoten, waarna u flauwviel. Uw moeder bracht u daarop naar uw tante in het dorp See Dara. Na ongeveer een maand, kwamen soldaten u zoeken in het huis van uw tante. Uw tante had u verstopt in de tandoor, zodat u niet gevonden werd. Hierna keerde u terug naar uw huis in het dorp Korga. Toen u thuis aankwam, waren uw kinderen aanwezig. Uw moeder en tante waren uw kinderen gaan ophalen bij uw schoonvader tijdens uw verblijf bij uw tante. Uw moeder deelde u mee dat uw schoonvader een officiële scheiding had geregeld. Ongeveer twee maanden later kwam uw vader thuis en werd besloten om naar jullie huis in Herat te vluchten. Twee dagen voor jullie vertrek kwam de grootmoeder van uw vrouw H. (...) langs. Ze deelde u mee dat uw vrouw u en de kinderen wilde zien. De volgende dag ging u naar de velden en riep u haar bij zich. U vertelde haar dat u die avond naar Herat zou gaan en dat u haar zou komen oppikken. Na deze ontmoeting ging u naar de winkel van uw vriend K. (...) die u en uw familie naar Herat zou brengen. Op de terugweg naar huis zag u van op een afstand dat er soldaten aan de deur van uw huis waren. Uw moeder trachtte hen de toegang te ontzeggen maar werd gedwongen grote hoeveelheden opium te slikken. Uw zus Z. (...) werd van het dak naar beneden gegooid en kwam zo om het leven. U bent flauwgevallen. Toen u later weer bijkwam, vertelde uw vriend u dat uw vader, moeder en zus gedood waren. U ging kijken naar het huis en zag dat er grote vernielingen waren aangericht en vond de lijken van uw vader, moeder en zus Z. (...). Uw kinderen en zus K. (...) waren gevlucht naar het huis van uw tante in See Dara. Ook u vluchtte naar uw tante. Enkele dagen later ging u om hulp vragen bij een

mensenrechtenorganisatie. Zij zeiden echter dat ze niets voor u konden doen. Met uw zus K. (...) en uw twee kinderen ging u bij uw zus F. (...) in het dorp Kisab in het district Kiti wonen. U verbleef daar nog drie maanden tot soldaten op een dag langskwamen en het huis doorzochten naar u. De volgende dag bent u naar Iran vertrokken. In februari 2016 werd de man van uw zus F. (...) onder vuur genomen toen hij met uw dochter op weg was naar school. Hij raakte gewond en vluchtte later naar Iran. Uw kinderen wonen op dit moment bij uw zus F. (...) in het dorp Kisab in het district Kiti.

U heeft Afghanistan verlaten in februari of maart 2015. U bent België binnengekomen op 27 juli 2015 en diende een dag later een verzoek tot internationale bescherming in. Op 25 juli 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw dossier. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) volgde in haar arrest van 19 december 2016 de beslissing en redenering van het CGVS. U heeft België verlaten in januari 2017 en verbleef vervolgens negen maanden in Amiens, Frankrijk. U werd teruggeleid naar België en diende op 28 september 2017 een tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat uw problemen nog steeds actueel zijn. U voegde toe dat uw zus K. (...) door uw neef J. M.(...) verkracht is. Voorts geeft u aan dat u enkele malen naar de kerk in Luik geweest bent in België en dat uw oom in Afghanistan dit te weten gekomen is. Uw tweede verzoek werd evenwel onontvankelijk bevonden. Zonder België te verlaten diende u op 15 mei 2018 een derde verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek blijft u vasthouden aan uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen in Afghanistan. Ter staving van uw derde verzoek legt u een brief voor van uw advocaat, meester M. L.(...), betreffende de nieuwe elementen in uw volgend verzoek. Aan de brief zijn volgende documenten toegevoegd: een document van de hand van de malik van het dorp Gourkeh die uw problemen in Afghanistan attesteert, psychologische en psychiatrische attesten die uw mentale toestand beschrijven, een document betreffende de algemene kwetsbaarheid van de Hazara in Afghanistan en in Day Kundi en een document over de algemene veiligheid in Afghanistan en Day Kundi.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel uit de verschillende door u voorgelegde medische attesten blijkt dat u momenteel kampt met psychische problemen, is het CGVS van oordeel dat huidig volgend verzoek om internationale bescherming volgens de gangbare procedure als niet-ontvankelijk kan worden aangemerkt zonder dat er specifieke steunmaatregelen zoals een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS, moeten worden verleend.

Uit de elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, en met name de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals bepaald in artikel 51/8 Vreemdelingenwet, blijkt immers duidelijk dat u alle nieuwe elementen waarover u heden beschikt op dienstige wijze hebt kunnen toelichten en kenbaar maken zoals de wet dit voorschrijft, en dat u de afgelegde verklaring ter goedkeuring en voor akkoord hebt ondertekend nadat deze u werd voorgelezen. U maakte te dezen geen melding van eventuele bijzondere procedurele noden die doen besluiten tot bepaalde steunmaatregelen en het CGVS beschikt evenmin over concrete gegevens in deze zin.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij

gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht wordt aan uw beweerde problemen in Afghanistan. U ging in beroep tegen deze beslissing. De RvV heeft de beslissing en redenering van het CGVS gevolgd in haar arrest van 19 december 2016. U diende geen cassatieberoep in. U diende op 28 september 2017 een tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat uw problemen nog steeds actueel waren. U voegde toe dat uw zus K. (...) door uw neef Jan Mohammad verkracht was. Voorts gaf u aan dat u enkele malen naar de kerk in Luik geweest bent in België en dat uw oom in Afghanistan dit te weten gekomen was. Uw tweede verzoek werd evenwel onontvankelijk bevonden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw derde verzoek houdt u vast aan uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen in Afghanistan. U haalt aan dat de provincie Day Kundi geen veilige provincie is in Afghanistan. Verder haalt u aan dat het niet uw fout is dat de politie u niet vond in het huis van uw tante in het dorp See Dara omdat u zich verstopte in de tandoor en zij daar niet gekeken hebben (nota's volgend verzoek, vraag 15). U haalt verder aan, net zoals tijdens uw vorig verzoek, dat uw zus K. (...) verkracht werd door uw neef Jan Mohammad (nota's volgend verzoek, vraag 15). Tijdens uw tweede verzoek werd reeds geoordeeld dat uw verklaringen betreffende de verkrachting van uw zus door uw neef een louter blote bewering van uw kant zijn, die op geen enkele manier gestaafd wordt. Gezien deze gebeurtenis voortvloeit uit de eerder ongeloofwaardig bevonden problemen tussen u, uw familie en uw neef Jan Mohammad, kan ook geen geloof gehecht worden aan deze verkrachting. Dat u blijft volharden in uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen in Afghanistan weet dan ook niet te overtuigen.

De begeleidende brief van uw advocaat bespreekt de documenten die u voorlegt in het kader van uw derde verzoek.

Wat betreft het document van de hand van de malik van het dorp Gourkeh die uw problemen in Afghanistan attesteert, dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Waar uw advocaat van mening is dat dergelijk document een nieuw diepgaand onderzoek vraagt, is het CGVS van mening dat dit document op zich niet in staat is uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herstellen.

De enveloppe die wordt neergelegd bewijst slechts dat u post ontvangen heeft uit Afghanistan. Deze enveloppe is verder niet in staat uw ongeloofwaardige verklaringen te herstellen.

Verder verwijst uw advocaat in zijn brief naar uw mentale kwetsbaarheid die besproken wordt door verscheidene psychologen en psychiaters. Betreffende de medische attesten – namelijk het psychologische attest dd. 28/3/2018 opgesteld door Dr. C.(...), het psychiatrisch attest dd. 19/04/2018 van Dr. N.(...), het psychologisch certificaat dd. 12/03/2018 van psycholoog X.G. (...) en het psychiatrisch attest dd. 8/12/2017 van Dr. J.(...) – die allen refereren aan uw precaire psychische toestand en onder meer gewag maken van post-traumatische stress, depressie en angsten, moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat de voorgelegde medische attest geen sluitend bewijs vormen van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien blijkt uit de attesten van de hand van Dr. C. (...), Dr. G. (...) en Dr. J. (...) dat zij zich wat dit betreft baseerden op uw verklaringen, hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. De

attesten zijn dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolgingsfeiten te herstellen. Geen van de attesten verwijst naar een opvolging voor december 2017.

Hierover dient bovendien te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment psychologische problemen aanhaalde gedurende uw eerste verzoek. U legde in het kader van uw eerste verzoek enkel een medisch attest voor met betrekking tot verwondingen die u opliep aan uw rug (CGVS 22/06/2016 p. 10). Uit de twee gesprekken die binnen het kader van uw eerste verzoek georganiseerd werden, blijkt overigens ook nergens dat u niet in staat was om verklaringen af te leggen op het CGVS. De van u opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf doorheen de twee gesprekken overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van concentratie of herinneringsproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen (CGVS 10/05/2016 en 22/06/2016). Ook in het kader van de beroepsprocedure die u bij de RvV instelde tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, maakte u op geen enkel moment melding van psychologische problemen die u hadden verhindert om coherente verklaringen af te leggen. Uw psychologische toestand kan dan ook bezwaarlijk als een nieuw element beschouwd worden dat uw eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen weet te herstellen en een nieuw onderzoek vraagt.

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat medische en psychologische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uw advocaat verwijst in de brief tevens naar de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan en in uw provincie Day Kundi. Ook u geeft aan dat de provincie Day Kundi geenszins een veilige plaats is in Afghanistan (nota's volgend verzoek, vraag 15).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre uw advocaat aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Daykundi en daarbij verwijst naar uw behoren tot de minderheidsgroep van de Hazara en stelt dat talrijke Hazara's in Daykundi het slachtoffer worden van ontvoering, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw advocaat houdt immers een erg selectieve lezing van de rapporten waar hij naar verwijst. In het door hem geciteerde EASOrapport staat immers dat de Hazara de meerderheid vormen in de provincie Daykundi. Waar in datzelfde rapport wordt vermeld dat Hazara-burgers ontvoerd werden door opstandelingen in Daykundi, wordt eveneens vermeld die personen nadien ongedeerd werden vrijgelaten.

Waar uw advocaat vervolgens verwijst naar de uitspraak van een Franse rechter, inzake een verzoek tot internationale bescherming van een Afghaans staatsburger in Frankrijk, dient opgemerkt dat deze uitspraak bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen. Deze uitspraak heeft immers geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Bovendien hebben uitspraken of arresten over verzoeken tot internationale bescherming in andere EUlanden geen precedentwaarde in België.

Tenslotte verwijst uw advocaat ook naar de bijzondere kwetsbaarheid van de Hazara in Afghanistan. In dit verband moet evenwel worden gesteld dat de twee documenten die uw advocaat voorlegt betreffende de kwetsbaarheid van de Hazara in Afghanistan algemene documenten zijn die geen directe betrekking hebben op uw persoon. Ook dient opgemerkt dat uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar aanslagen waarbij Hazara's in Afghanistan zijn omgekomen geenszins volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. U dient uw ingeroepen vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan in concreto aan te tonen, wat u niet hebt gedaan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout gebeurd is.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Verwerende partij meent dat verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet wordt ondersteund door een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1/eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ze is daarentegen van mening dat zijn huidige verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en benadrukt dat dit eerste verzoek werd afgewezen omdat er geen geloof gehecht werd

aan zijn aangehaalde problemen in Afghanistan. Ze stelt verder vast dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek vasthoudt aan zijn eerder ongeloofwaardig bevonden problemen in Afghanistan, en daarnaast benadrukt dat de provincie Daykundi geen veilige provincie is.

Verwerende partij meent voorts dat ook de door verzoeker aangebrachte documenten geen nieuwe elementen bevatten in de zin van artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

1. Wat betreft de brief van het dorps hoofd van Gourkeh

a. Inhoud van het voorgelegde document

Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn volgend verzoek om internationale bescherming een brief voor, geschreven door het hoofd van zijn dorp Gourkeh, N.M. (...), in het bij zijn van vijf getuigen. De volksvertegenwoordiger van Gourkeh bevestigt in deze brief de vervolgingen die verzoeker inroept als basis van zijn verzoek om internationale bescherming. Het document bevat bovendien de stempel van de municipaliteit van Kabul.

b. Beoordeling door verwerende partij

Verwerende partij beperkt zich tot de opmerking dat zij over objectieve informatie beschikt waaruit blijkt dat gemakkelijk vervalste Afgaanse documenten verkregen kunnen worden, en dat de authenticiteit van de documenten moeilijk kan worden geverifieerd. Ze meent dat dit document niet in staat is verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herstellen.

c. Weerlegging van de beoordeling van verwerende partij

Verzoekende partij betwist de redenering van verwerende partij inzake het door haar neergelegde document vanwege het dorps hoofd van Gourkeh.

Artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft

nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te do en gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen. " Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, wanneer een asielzoeker documenten aanlevert ter ondersteuning van zijn verzoek om bescherming, er op de asielinstanties een onderzoekplicht met betrekking tot deze documenten rust. In haar arrest Singh t/ België van 2 oktober 2012 heeft het hof gesteld dat:

"103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M. S. S., précité, §388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écartier tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle"

In deze zaak lag de vraag voor of het niet in overweging nemen van nieuwe documenten die het relaas van de verzoekende partij staven, verenigbaar is met de verplichting om een- daadwerkelijk beroep te voorzien. Omdat er in de zaak in kwestie geen enkel onderzoek gebeurde naar de authenticiteit van deze documenten, concludeerde het Hof dat artikelen 13 en 3 van het EVRM geschonden werden.

Uit dit arrest blijkt eveneens dat het loutere feit dat twijfels bestaan met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, verwerende partij niet ontslaat van haar taak om na te gaan of de neergelegde documenten de in twijfel getrokken geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

Bovendien moet hierbij worden gewezen op een arrest van Uw Raad (n° 89 076 d.d. 4 oktober 2012) waarin werd geoordeeld dat « un demandeur d'asile pouvant produire un récit contradictoire pour des raisons qui lui sont propres, mais ensuite remettre un document authentique, probant, qui restaure totalement sa crédibilité». Dit arrest bevestigt dat, ongeacht het feit dat verzoekers verklaringen eerder ongeloofwaardig bevonden werden, de authenticiteit van een neergelegd document nagegaan moet worden.

Ook de moeilijkheid om de authenticiteit van de documenten te verifiëren, ontslaat verwerende partij niet van haar onderzoeksplicht.

Desondanks blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat het door verzoeker voorgelegde document ook maar aan het minste onderzoek onderworpen is. Integendeel, verwerende partij beperkt zich tot een standaardformulering voor de verwerping van Afghaanse documenten, zonder de minste toepassing op het concrete document dat in casu aangevoerd wordt. Uit de beslissing kan zelfs niet worden afgeleid of verwerende partij al dan niet daadwerkelijk kennis heeft genomen van het document in kwestie. Voor zover verzoekende partij kan nagaan, kan verwerende partij het document net zo goed niet eens bekeken hebben.

In deze context is een verwijzing naar het arrest n° 114 766 d.d. 29 november 2013 relevant:

« 5.6.2. Bien que les informations mises à disposition par le Commissaire général fassent état d'un important niveau de corruption en République Démocratique du Congo empêchant l'authentification de tout document civil ou judiciaire émis par les autorités congolaises, le Conseil rappelle qu'il appartient à la partie défenderesse d'établir le caractère falsifié des documents pour conclure à leur absence de force probante. L'existence de la corruption en République Démocratique du Congo, élément non remis en cause par la partie requérante, a pour conséquence de relativiser la force probante des documents judiciaires exhibés par le requérant mais cet élément ne peut à lui seul permettre aux autorités traitant la demande d'asile du requérant de leur dénier de ce fait toute force probante. »

Uw Raad herinnert er inderdaad regelmatig aan dat het aan verwerende partij is om het vervalste karakter van een document aan te tonen om hieruit het gebrek aan bewijswaarde te concluderen. Hiervoor dient verwerende partij evenwel minstens een minimale concrete beoordeling van het voorliggende document te maken. De loutere verwijzing naar de hoge mate van corruptie en vervalsing van Afghaanse documenten, zonder enige concrete beoordeling van het document in kwestie, kan derhalve niet volstaan om het door verzoeker neergelegde document elke bewijswaarde te ontnemen.

Het op verwerende partij rustende zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Uit het voorgaande blijkt dat het door verzoekende neergelegde nieuwe element niet op zorgvuldige wijze werd onderzocht en dat verwerende partij hierdoor de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De redenering van het CGVS is trouwens ook een circulaire redenering: omdat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig geacht werden en er per definitie weinig bewijswaarde wordt gegeven aan

Afghaanse documenten worden zij niet als een nieuw element beschouwd. Dit is een abstracte redenering die toegepast kan worden op elke persoon die nieuwe Afghaanse documenten neerlegt. Dit is dus geen nauwkeurig en grondig onderzoek van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM, en bijgevolg op het risico op vervolging of ernstige schade dat verzoekende partij loopt in geval van terugkeer in Afghanistan.

Op verwerende partij rust eveneens een materiële motiveringsplicht, op basis waarvan Uw Raad bevoegd is om na te gaan of zij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen¹. Gezien verwerende partij in casu niet alle beschikbare feitelijke gegevens in acht genomen heeft bij het nemen van de bestreden beslissing en derhalve niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft zij de materiële motiveringsplicht geschonden.

De bestreden beslissing moet daarom vernietigd worden, op dat verwerende partij minstens overgaat tot een grondig onderzoek van het voorgelegde nieuwe element.

Bovendien voegt verwerende partij toe dat dit document op zich niet in staat is om zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen te herstellen, maar geeft ze op geen enkele manier aan waarom dit volgens haar het geval zou zijn. Zoals gezegd gaat ze op geen enkele manier in op de inhoud of de bron van het aangebrachte document. Verzoeker blijft dan ook in het ongewisse over de redenen waarom dit document niet in staat zou zijn om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Nochtans is verzoekende partij, zoals hijzelf aangeeft in de brief ter ondersteuning van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, er daarentegen wel degelijk van overtuigd dat het document in kwestie de geloofwaardigheid van de vervolgingen waarvan hij in Afghanistan het slachtoffer is geweest, ondersteunt. Het document bevestigt immers de waarachtigheid van de vervolgingen waarvan hij het slachtoffer is geweest en het gevaar dat hij loopt in geval van terugkeer. Bovendien is het document afkomstig van de volksvertegenwoordiger van Gourkeh, een autoriteit, een publieke en gezaghebbende persoon, hetgeen de inhoud van het document minstens enig gewicht geeft. Tot slot bevat het document in kwestie elementen die de authenticiteit ervan ondersteunen, zoals de stempel van de municipaliteit van Kabul.

Het was dan ook aan verwerende partij om minstens te verduidelijken waarom het aangevoerde document volgens haar niet in staat is om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, zodat de motieven van deze beslissing voor verzoeker duidelijk zouden zijn. Zoals gezegd blijft verzoeker momenteel evenwel in het ongewisse van de motieven van verwerende partij op dit punt.

Zodoende heeft verwerende partij haar motiveringsplicht geschonden.

Het nieuwe element moet in eerste instantie worden beschouwd als een element dat verzoekers geloofwaardigheid herstelt, op basis waarvan hem het statuut van vluchteling toegekend moet worden.

Minstens moet de bestreden beslissing vernietigd worden, opdat verwerende partij zou overgaan tot een grondig onderzoek van het voorgelegde document.

2. Wat betreft de medisch-psychologische attesten

a. Inhoud van het voorgelegde document

Verzoeker legde eveneens vier medisch-psychologische attesten neer ter ondersteuning van zijn volgend verzoek om internationale bescherming (stuk 3).

In deze rapporten attesteren vier verschillende (neuro-)psychiaters en psychologen de ernstige vorm van chronische posttraumatische stress waaraan verzoeker lijdt en de bijzonder fragiele psychologische staat waarin hij zich bevindt. De artsen geven aan dat verzoeker met een ernstige depressieve stoornis kampt, dat hij psychotische episodes doormaakt met hallucinatoire belevingen (stuk 3, b) en er een reëel risico op zelfmoord bestaat (stuk 3, c en d). Er worden ook vormen van depersonalisatie vastgesteld en herbelevingen die neigen naar hallucinaties (stuk 3, c en d).

Alle artsen geven aan dat een nauwe en gespecialiseerde psychologische en psycho-traumatische opvolging noodzakelijk is voor verzoeker. Dokter M. P. (...) benadrukt bovendien dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een ernstig risico inhoudt op de verslechtering van zijn psychische staat en zodoende een verhoogd risico op zelfmoord inhoudt (stuk 3, a).

De onderzoekende arts van Artsen zonder Grenzen alsook dokter L.J. (...) geven aan dat verzoekers verklaringen compatibel zijn met de vastgestelde symptomen (stuk 3, c en d). Dokter J. (...) besluit dat verzoeker, in het licht van de ernst van de vastgestelde symptomen, als een kwetsbaar persoon beschouwd moet worden (stuk 3, d).

b. Beoordeling van verwerende partij

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich tot de loutere vaststelling dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt, maar dat deze nooit volledige zekerheid kan verschaffen over de precieze oorzaak van de vastgestelde psychische problemen. Bovendien, zo vervolgt verwerende partij, baseren de attesten in kwestie zich op verzoekers verklaringen, die geen objectieve en betrouwbare bron zijn. De voorgelegde attesten vormen volgens

verwerende partij derhalve geen sluitend bewijs voor de door verzoeker ingeroepen feiten. Zodoende, zo wordt geconcludeerd, kunnen de voorgelegde attesten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen.

Verwerende partij haalt daarnaast aan dat verzoeker noch tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van het beroep bij Uw Raad tegen de weigeringsbeslissing, melding maakte van psychologische problemen. Ze merkt ook op dat hij tijdens de twee gesprekken, in het kader van dat eerste verzoek wel degelijk in staat bleek om verklaringen af te leggen en zijn asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen, zonder dat hij daarbij blijk gaf van concentratie- of herinneringsproblemen. Ze concludeert dat zijn psychologische toestand daarom bezwaarlijk als een nieuw element beschouwd kan worden dat zijn geloofwaardigheid kan herstellen.

c. Weerlegging van de beoordeling van verwerende partij

Wat betreft het bestaan medische en psychologische attesten in het kader van een asielaanvraag heeft Uw Raad eerder geoordeeld dat *cc(...) l'existence d' un certificat médical constitue tin élément objectif qui rend, à tout le moins, nécessaire une instruction sérieuse sous Vangle de l'existence possible de sérieux motifs de croire que, si elle était renvoyée dans son pays d'origine, la requérante encourrait un risque réel de subir la torture ou des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 48/3', Jf 2, b) » (RvV 9 december 2008, n° 20 184).*

Inderdaad, het EHRM heeft in het arrest R.C. v. Zweden van 9 maart 2010 geoordeeld dat, wanneer een verzoeker om internationale bescherming een medisch attest voorlegt dat een vrij sterke aanduiding geeft dat de letsels mogelijk veroorzaakt zijn door wanbehandeling, de bewijslast wordt omgekeerd en het aan de asielaanvrager is om een grondig onderzoek uit te voeren naar de oorzaak van de letsels en elke twijfel weg te nemen over de oorzaak van de letsels.

In het arrest R.J. v. Frankrijk van 19 september 2013 voegt het EHRM bovendien toe dat het louter bestaan van lacunes in het relaas van de verzoeker om internationale bescherming niet volstaat om elke twijfel met betrekking tot de oorzaak van de letsels weg te nemen. Ook in geval van twijfel moeten de autoriteiten in het geval dergelijke elementen voorliggen minstens proberen na te gaan wat de letsels veroorzaakt kan hebben en eveneens welke risico's deze elementen met zich meebrengen, vooraleer de elementen in kwestie aan de kant te schuiven.

Uw Raad heeft zich al meermaals op bovenstaande rechtspraak gebaseerd om een beslissing van het CGVS te vernietigen op grond van het feit dat onvoldoende onderzoek gedaan werd naar de oorzaak van letsels die bleken uit een gedetailleerd medisch attest en die een vermoeden inhielden van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. In het arrest n° 176 763 d.d. 24 oktober 2016 oordeelde Uw Raad nog het volgende:

«De plus, le Conseil observe que le certificat du docteur A. G. daté du 19 novembre 2014 fait état d'une compatibilité entre les différentes cicatrices constatées sur le corps de la requérante et les mécanismes traumatiques allégués par cette dernière (dossier administratif, fausse documents). z4 cet égard, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, écarte cette pièce au seul motif qu'elle est fondée sur les affirmations de la requérante et qu'elle ne peut attester des circonstances qui ont provoqué les lésions relevées dans ledit document puisque les faits allégués n'ont pas été jugés crédibles. Toutefois, le Conseil ne peut partager cette analyse. En effet il relève sauf à rendre la charge de la preuve, qui, incombe au demandeur, impossible, qu'il appartient à la partie défenderesse, face à de tels commencements de preuve, de dissiper tout doute qui pourrait persister quant à la cause des blessures ou cicatrices constatées avant d'écarter la demande (voy. en ce sens, Cour E.D.H., arrêt R.C. c. Suède, 9 mars 2010, §33). » (eigen onderlijning)

Uw Raad heeft deze rechtspraak eveneens toegepast op medische attesten die de psychologische staat van een verzoeker om internationale bescherming aantonen:

« En tout état de cause, à la vue de cette attestation médicale, la fragilité psychologique de la requérante est établie. En cas de contestation sur ce point, il appartenait à la partie défenderesse de dissiper tout doute qui pourrait persister quant à la cause des symptômes constatés avant d'écarter la demande (en ce sens, voir l'arrêt RC c. Suède du 9 mars 2010, §53 de la Cour Européenne des Droits de l'Homme) ce qui n'a pas été le cas en l'espèce.. » (RvV 21 maart 2013, n° 99 380)

Het EHRM gaat evenwel nog verder, en vereist van de asielaanvragers niet alleen dat zij elke twijfel wegnemen met betrekking tot de oorzaak van de letsels, maar ook met betrekking tot het risico op nieuwe wanbehandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (21e o.a. EHRM 5 september 2013, 1. v. Zweden, § 62).

Het volstaat derhalve niet om zich, in het geval een medisch attest dat een vermoeden doet rijzen van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM voorligt, te beperken tot een vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het relaas van de verzoeker om internationale bescherming. De asielaanvragers moeten in een dergelijk geval nagaan of, in het licht van alle elementen in het dossier (verklaringen van verzoeker, neergelegde stukken, het individuele profiel van de verzoeker alsook de algemene context in

diens land van herkomst), geen enkel objectief risico bestaat dat de verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn/haar land van herkomst opnieuw aan dergelijke wanbehandeling onderworpen zou worden. Tot slot moet worden gewezen op de richtlijnen van de International Association of Refugee Law Judges betreffende de Judicial Approach to Expert Medical Evidence met betrekking tot de inoverwegingneming van medische en psychiatrische rapporten:

"1.2.5. Any medical report or psychiatry report deserves careful and specific consideration, bearing in mind, particularly, that there may be psychological consequences from ill-treatment which may affect the evidence which is given by the applicant. Attention should be given to each and every aspect of medical reports. The consideration given to a report depends on the quality of the report and the standing and qualifications of the medical or health care professional/ expert. If the judge decides to reject any medical report there is a positive obligation to do more than merely state that it had been 'considered'. The decision maker must provide some meaningful discussion as to how he or she had taken account of the applicant's medical condition before making a negative credibility finding. The failure to do so in this case could be likely to be considered to be a reviewable error. "

In casu legt verzoekende partij ter ondersteuning van zijn volgend verzoek om internationale bescherming zoals gezegd vier verschillende attesten van (neuro-)psychiaters en psychologen voor die allen getuigen van onder meer een chronische vorm van posttraumatische stress, van een ernstige depressieve stoornis en een groot risico op zelfmoord. Twee van deze attesten geven bovendien aan dat verzoekers verklaringen compatibel zijn met de vastgestelde symptomen.

In het licht van de aanwezigheid van zoveel betrouwbare en omstandige medische verslagen en van bovenstaande rechtspraak, moeten de voorliggende attesten conform de bovenstaande rechtspraak als een begin van bewijs van wanbehandeling beschouwd worden. Zoals vastgesteld in de rechtspraak van zowel het EHRM als Uw Raad, is het in dat geval aan verwerende partij om elke twijfel weg te nemen met betrekking tot de oorzaak van de geattesteerde letsels.

Verwerende partij kon dan ook niet volstaan met de opmerking dat artsen nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden [kunnen] schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat de voorgelegde medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de door u aangehaalde bemaarde vervolgingsfeiten". Met deze opmerking legt verwerende partij de bewijslast onterecht ten laste van verzoekster. Het is in navolging van de rechtspraak van het EHRM, overgenomen door Uw Raad, immers aan verwerende partij om in dit geval elke twijfel omtrent de oorzaak van de vastgestelde letsels uit te sluiten. Zoals gezegd ontslaat twijfel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas verwerende partij niet van deze onderzoeksplicht, aldus het EHRM (R.J. v. Frankrijk).

Desondanks heeft het CGVS de oorzaak van de vastgestelde letsels op geen enkele manier onderzocht. Zodoende schendt verwerende partij op dit punt opnieuw de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker haalde in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming ook aan dat de voorgelegde medische attesten een volledig nieuw licht werpen op zijn verklaringen in het kader van zijn vorige verzoeken, en de eventuele incoherenties die daarin naar voor gekomen zijn. De attesten stellen immers vast dat hij aan een chronische posttraumatische stress stoornis lijdt, in het kader waarvan zijn discours nu en dan verward en tegenstrijdig is-Ç. discours parfois déstructuré et ambivalent') omwille van psychotische episodes met hallucinatoire belevingen die hij doormaakt (stuk 3, b). Zoals verzoeker aangaf vormt deze vaststelling een essentieel nieuw element dat de beoordeling van zijn verklaringen in het kader van zijn vorige verzoeken in een volledig nieuw daglicht stelt.

Het is in dat opzicht frappant vast te stellen dat verwerende partij haar "medisch" oordeel in de plaats van dat van vier psychiaters en psychologen stelt. Zij meent namelijk te kunnen vaststellen dat verzoeker bij de gesprekken in het kader van zijn eerste verzoek wel degelijk in staat leek om verklaringen af te leggen en "over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om u w asielrelaas op een zelfstandige en functionele wijze te verdedigen". In het licht van de vaststelling dat verzoeker lijdt aan een chronische posttraumatische stress stoornis met een nu en dan verward en tegenstrijdig discours en hallucinatoire belevingen als gevolg, is het ongepast dat dat verwerende partij hiertegen inbrengt dat haar indruk gedurende de eerste gesprekken met verzoeker niet strookt met de vaststelling van de psychiater. Er is hier dan ook sprake van een manifeste appreciatiefout van het voorgelegde medische document.

Het feit dat verzoeker zelf geen melding maakte van psychologische problemen die hem verhinderden coherente verklaringen af te leggen, kan eveneens geen afbreuk doen aan de door de psychiater gedane vaststellingen.

Overigens, iemand die met psychische stoornissen kampt, is zich niet noodzakelijk bewust van de concrete symptomen en gevolgen die deze stoornissen met zich meebrengen. Bovendien is men zich lang niet altijd bewust van de psychische stoornissen waarmee men kampt, vooraleer deze worden gediagnosticeerd. In die zin vormen de voorgelegde medische attesten, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, net wel een essentieel nieuw element in de beoordeling van verzoekers vraag om internationale bescherming. Voor het eerst wordt verzoekers precaire mentale toestand vastgesteld

en wordt officieel geattesteed wat hij wellicht bij zichzelf ten tijde van zijn eerste verzoek niet kon vaststellen, namelijk dat hij er als gevolg van zijn stoornissen een verward en tegenstrijdig discours op nahoudt en hallucinatoire belevingen doormaakt, die zijn verklaringen ongetwijfeld beïnvloeden en die daarom een bijzondere voorzichtigheid noodzaken bij de beoordeling van zijn verklaringen, een voorzichtigheid die bij gebrek aan deze nieuw aangevoerde documenten niet aan de dag gelegd is bij de behandeling van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. De nieuw aangevoerde medische attesten vormen dan ook effectief een essentieel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verweerder stelt dat deze attesten verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet weten te herstellen en geen nieuw onderzoek vragen, maakt ze dan ook een manifeste beoordelingsfout van de voorgelegde documenten.

Tot slot wijzen de voorliggende attesten minstens op de buitengewone kwetsbaarheid van verzoeker.

In dat opzicht werpen ze een volledig nieuw licht op het profiel van verzoeker. Dit profiel vormt een essentieel element bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dit zowel in het kader van de toepassing van artikel 48/3 als van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zo oordeelde Uw Raad meermaals dat iemands medische en/of psychologische toestand en de mate waarop deze toestand zijn autonomie beïnvloedt en zijn inogevip.irl om zelfstandig voor beschermingsmaatregelen te zorgen, het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 in geval van terugkeer kan verhogen².

Uw Raad oordeelde eveneens dat het enkele feit in een omgeving met een vrij grote mate van geweld te leven, voor mensen die aan bepaalde pathologieën leiden bijzonder beangstigend kan zijn, en in dergelijke gevallen soms op zich kan worden beschouwd als een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet³.

Waar verwerende partij stelt dat "medische en psychologische problemen geen verband houden met [...] de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, schendt zij dan ook manifest de inhoud van het genoemde artikel.

In het licht van bovenstaande rechtspraak bevatten de door verzoeker aangebrachte medische documenten wel degelijk nieuwe informatie die de kans aanzienlijk verhogen dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij maakt een manifeste beoordelingsfout van de aangeleverde documenten door hier anders over te oordelen.

Bovendien schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel door het specifieke profiel van verzoeker, dat duidelijk uit de nieuwe documenten naar voor komt, niet in aanmerking te nemen.

De medisch-psychologische attesten moeten dan ook wel degelijk beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die een plausible verklaring vormen voor de incoherenties in verzoekers verklaringen, en die zodoende aanleiding dienen te geven tot de toekenning van het vluchtelingenstatuut.

Minstens moet uit de informatie uit deze attesten en uit de ernstige depressieve- en angststoornissen die hieruit blijken worden geconcludeerd dat een terugkeer naar Afghanistan verzoeker zou blootstellen aan een situatie die dermate beangstigend en triggerend zou zijn, dat deze situatie op zich een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou vormen. Hij moet dan ook het statuut van subsidiaire bescherming toegekend krijgen.

In uiterst subsidiaire orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden zodat het CGVS de nieuwe asielaanvraag in overweging neemt en overgaat tot het onderzoek van de bijzondere omstandigheden van verzoekende partij en het (verhoogde) risico in geval van terugkeer naar Afghanistan.

3. Wat betreft het ernstig en reëel risico op ernstige schade

a. Aangevoerde elementen

Verzoeker levert volgende nieuwe elementen aan:

Informatie met betrekking tot de verslechtering van de veiligheidssituatie in zijn provincie Daykundi, met name een uittreksel van het EASO-rapport waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in deze provincie in 2017 met 98z gestegen is tegenover 2015 en dat in 2016 153 veiligheidsincidenten plaatsvonden in deze provincie.

Informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul, die in casu relevant is daar verzoeker voor een terugkeer naar zijn eigen provincie onvermijdelijk via de hoofdstad zou moeten passeren. Verzoeker voert recente informatie aan waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul systematisch verslechterd en dat sjiieten in het bijzonder gevisieerd worden door het geweld in de hoofdstad. Verzoeker benadrukt dat hij Hazara en dus sjiiet is, en dus een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld in Kabul. Bovendien geeft hij aan dat een van zijn vrienden uit zijn geboortedorp bij een dergelijke aanslag op sjiieten in Kabul (in de brief wordt naar deze aanslag verwezen) om het leven gekomen is, en dat dit zijn angst om te worden teruggestuurd nog vergroot.

Verzoeker wijst in dit kader ook op een arrest van het Franse "Cour Nationale du droit d'asile" d.d. 9 maart 2018, dat op basis van recente objectieve informatiebronnen (o.a. EASO-rapport, UNAMA-rapport) concludeert dat de situatie in Kabul hoofdstad op dit ogenblik beschouwd moet worden als een situatie van willekeurig geweld met een hoge intensiteit, en dat er ernstige en aangetoonde redenen bestaan om te geloven dat de verzoeker in kwestie bij een terugkeer naar Kabul hoofdstad door zijn loutere aanwezigheid daar een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Op grond hiervan kende Franse Hof de verzoeker in kwestie de subsidiaire bescherming toe.

Tot slot wijst verzoeker erop dat het feit dat hij tot de minderheidsgroep van de Hazaras (allen sjiïeten) behoort, voor hem een verhoogd risico inhoudt op reële schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij legt informatie neer die wijst op de preciaire veiligheidssituatie van Hazara's in Afghanistan in het algemeen, en in de provincie Daykundi in het bijzonder. Gezien uit de informatie blijkt dat de situatie van Hazara in Afghanistan verslechterd is sinds zijn eerste verzoek om internationale bescherming, vormt deze informatie een nieuw element dat in aanmerking genomen moet worden bij verzoekers nieuwe verzoek om internationale bescherming. Immers, dit element vergroot het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in zijn hoofde en aldus de kans dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

b. Wat betreft de veiligheidssituatie in Daykundi

Ook de nieuwe informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi wordt door verwerende partij niet weerhouden als nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij werpt op dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat er de laatste jaren weliswaar een stijging vastgesteld wordt van het aantal gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen in enkele districten van Daykundi, maar verwerende partij meent dat het hierbij gaat om niet aan het conflict gerelateerde incidenten en "andere incidenten". Verwerende partij concludeert dat de provincie Daykundi in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers, en dat er actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ze meent dat verzoeker bij zijn volgend verzoek geen informatie aanhaalt waaruit het tegendeel zou blijken.

Het feit dat verzoeker tot de minderheidsgroep van de Hazara behoort kan volgens verwerende partij niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat hij in vergelijking met een andere persoon een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Daykundi. Verwerende partij steunt deze uitspraak op de vaststelling dat uit het door verzoeker geciteerde EASO-rapport blijkt dat de Hazara de meerderheid vormen in Daykundi en dat de in het rapport vermelde ontvoerde Hazara-burgers nadien ongedeerd werden vrijgelaten.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, voert verzoeker in zijn begeleidende brief d.d. 30 april 2018 wel degelijk informatie aan waaruit blijkt dat in zijn provincie, en meer bepaald in het district waarvan hij afkomstig is, actueel een risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij negeert de door verzoeker aangebrachte informatie dat het aantal burgerslachtoffers in deze provincie in 2017 met 98z gestegen is tegenover 2015 en dat in 2016 153 veiligheidsincidenten plaatsvonden in deze provincie.

Bovendien beperkt verwerende partij zich tot de beoordeling van de veiligheidssituatie van de provincie Daykundi in het algemeen, zonder de specifieke situatie in verzoekers district Khadir te beoordelen. Nochtans blijkt uit het door verzoeker aangevoerde EASO-rapport (waarop ook verwerende partij zich baseert om de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te beoordelen) dat de Taliban in maart 2017 maar liefst 30z van dit district onder controle had.

Verwerende partij haalt overigens zelf aan dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi. In dat opzicht vormt verzoekers behoren tot de Hazara's wel degelijk een essentieel element bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Recente objectieve informatie bevestigt immers dat de sjiïtische minderheid in toenemende mate gevisieerd wordt door aanslagen in Afghanistan. UNAMA rapporteerde in 2016 al een grote toename van sectair geweld gericht tegen de sjiïtische moslims⁴ en bevestigt in haar rapport van april 2018⁵, dat de situatie in Afghanistan tijdens de eerste drie maanden van 2018 omvat, dat de doelgerichte aanslagen tegen de sjiïtische bevolking voortduren.

Dat de Hazara de meerderheid vormen in Daykundi en dat de in het EASO-rapport vermelde ontvoerde Hazara-burgers nadien ongedeerd werden vrijgelaten, zijn elementen die geen enkele invloed hebben op het verhoogde risico voor Hazara's om het slachtoffer te worden van het toenemende geweld in verzoekers regio van afkomst.

Verwerende partij maakt derhalve een manifeste appreciatiefout bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi. In zoverre zij bovendien belangrijke feitelijke gegevens niet in overweging neemt bij haar beslissing, schendt zij eveneens de materiële motiveringsplicht.

Door bovendien geen onderzoek te doen naar de concrete veiligheidssituatie in verzoekers district Khadir, schendt ze de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Op basis van de informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, district Khadir, en in het bijzonder in het licht van verzoekers concrete situatie als zijnde Hazara en van het verhoogde risico voor Hazara's in het Afghaanse conflict, moet hem de subsidiaire bescherming toegekend worden.

Minstens moet de beslissing van verwerende partij geannuleerd worden opdat een grondig onderzoek naar de recente ontwikkelingen van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, en meer bepaald in het district Khadir zou gebeuren, inclusief een serieus onderzoek naar de specifieke situatie van Hazara.

c. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul

De bestreden beslissing gaat in op geen enkel punt in op het door verzoeker aangevoerde element met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul.

Verweerder schuift enkel de uitspraak van het Franse "Cour Nationale du droit d'asile" aan de kant op basis van het argument dat dit arrest geen precedentwaarde bezit in België. Ze rept daarentegen met geen woord over de inhoud van het arrest of over de andere informatie met betrekking tot de recente verslechtering van de veiligheidssituatie in Kabul.

Nochtans is de veiligheidssituatie in Kabul in casu relevant daar verzoeker voor een terugkeer naar zijn eigen provincie onvermijdelijk via de hoofdstad zou moeten passeren, zoals aangegeven in de brief d.d. 30 april 2018.

Naar aanleiding van deze door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, die wijzen op een ernstig risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, was het aan verwerende partij om een zorgvuldig onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in Kabul.

Mocht zij dat gedaan hebben, dan had zij vastgesteld dat daesh sinds 2016 in Kabul aanwezig is en er verantwoordelijk is voor verschillende aanslagen, waaronder grootschalige aanvallen gericht tegen sjiitische moslims (zie stuk 4: EASO Security Situation 2017; p. 71). Hetzelfde rapport stelt dat tussen 1 september 2016 en 31 mei 2017 290 veiligheidsincidenten plaatsvonden in Kabul hoofdstad, en dat alleen al tijdens de eerste zes maanden van 2017 986 burgerslachtoffers vielen. Dit aantal betrof 19z van alle burgerslachtoffers in Afghanistan in diezelfde periode, en lag hoger dan het totale aantal burgerslachtoffers in Kabul in 2015 (stuk 4, p. 71-72).

Uit het EASO-rapport alsook uit enkele rapporten van UNAMA blijkt inderdaad dat in Kabul- hoofdstad het hoogste aantal burgerslachtoffers vallen als gevolg van veelvuldige zelfmoordaanslagen, bomaanslagen en complexe aanvallen, die veelal een willekeurige aard hebben:

"VNAMA continued to document the highest levels of civilian casualties in Kabul province, mainly from indiscriminate attacks in Kabul city " (UNAMA jaarrapport 2017, p. 3)

"Suicide and complex attacks continued to disproportionately affect civilians in Kabul city, which recorded 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) — 17per cent more than in 2016, and 70 per cent of all civilian casualties from these tactics in 2017. " (UNAMA jaarrapport 2017, p. 30)

"High-profile attacks, such as suicide bombings, complex attacks, and IED attacks, take place in Afghanistan, particularly in Kabul City" (EASO Security situation 2017, p. 45)

"In spite of the visible military presence in Kabul and other big cities, government, police and army are not able to prevent insurgent infiltration. Kabul, which experiences high profile attacks on a regular basis, is now divided by security walls and road barriers but still AGEs, including ISKP, can move through the (EASO Security situation 2017, p. 59)

"Kabul has witnessed several high-profile attacks resulting in numerous civil casualties. Kabul alone accounted for 70 z of all civilian casualties by complex and suicide attacks in 2016" (EASO Security situation 2017, p. 59)

UNHCR heeft recent bevestigd dat het escalerend conflict in Afghanistan een recordaantal burgerslachtoffers maakt, in het bijzonder in Kabul, en dat interne vluchtalternatieven momenteel niet als relevant en redelijk kunnen worden beschouwd (stuk 5, p. 22). Een visuele weergave door UNHCR van de meest impactvolle incidenten in Kabul gedurende de voorbije twee jaar toont aan dat begin 2018 de gewelddadigste periode van de voorbije twee jaren betrof (stuk 5, p. 4).

Ook uit andere recente informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul uiterst precair is:

- Een rapport van Amnesty International van oktober 2017 verklaart dat Kabul de gevaarlijkste Afghaanse provincie wat burgerslachtoffers betreft. De organisatie vraagt dan ook om een moratorium op de terugkeer van migranten naar Afghanistan;

- Uit een overzicht van de recente veiligheidsincidenten in de hoofdstad Kabul blijkt dat de voorbije maanden veel gewelddadige incidenten plaatsvonden die een groot aantal burgerslachtoffers maakten (stuk 6)

- Een aanslag d.d. 22 april 2018 in Kabul, opgeëist door IS, kostte aan 57 burgers het leven en maakte honderden gewonden (stuk 7)

- Een aanslag d.d. 30 april 2018_tijdens het spitsuur in de buurt van het nationaal veiligheidsinstituut en een tweede explosie een halfuur later, opgeëist door IS,' maakte 29 dodelijke slachtoffers, allen burgers (stuk 8)

Zoals aangegeven in de brief d.d. 30 april 2018 heeft het Franse "Cour Nationale du droit d'asile" heeft zich in een recent arrest van 9 maart 2018 op de informatie uit het EASO Security Situation 2017-rapport gebaseerd bij haar beslissing dat de situatie in Kabul hoofdstad op dit ogenblik beschouwd moet worden als een situatie van willekeurig geweld met een hoge intensiteit, en dat er ernstige en aangetoonde redenen bestaan om te geloven dat de verzoeker in kwestie bij een terugkeer naar Kabul hoofdstad door zijn loutere aanwezigheid daar een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Op grond hiervan kent Franse Hof de verzoeker in kwestie de subsidiaire bescherming toe.

De situatie is bovendien bijzonder precair en het gevaar nog groter voor sjiieten in Kabul. Uit verschillende pers-artikelen blijkt dat sinds 2016 in Kabul hoofdstad enkele grootschalige aanslagen gepleegd werden waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd (stuk 9).

Uit al deze informatie kan worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in de stad Kabul op dit ogenblik uiterst precair is, in het bijzonder voor sjiieten. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij op geen enkele manier ingaat op dit door verzoeker aangeleverde nieuwe element. Met dit stilzwijgen laat verwerende partij na haar beslissing te steunen op alle gegevens van het dossier en op alle dienstige stukken. Uit niets blijkt dat verzoeker de neergelegde nieuwe elementen op zorgvuldige wijze heeft onderzocht. Zodoende schendt verwerende partij de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

Mocht verwerende partij dit nieuw element wel zorgvuldig onderzocht hebben, dan zou ze noodzakelijkerwijze tot de vaststelling zijn moeten komen dat dit nieuwe element aannemelijk maakt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan, bij zijn onvermijdelijke passage via Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de informatie in kwestie dus wel degelijk een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft.

Verzoeker moet derhalve de subsidiaire bescherming toegekend krijgen.

Minstens moet de bestreden beslissing vernietigd worden, opdat een grondig onderzoek naar de recente ontwikkelingen van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul zou gebeuren, inclusief een serieus onderzoek naar de Specifieke situatie van sjiieten in deze context."

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende stukken toegevoegd:

- Medische rapporten:

- a) Psychologisch attest d.d. 26 maart 2018 (Dr. M. SPRJET)
- b) Psychologisch attest d.d. 19 april 2018 (Dr. NEUSY)
- c) Médisch/psychologisch certificaat d.d. 12 maart 2018 (Dr. X. GUILLEMIN)
- d) Medisch rapport d.d. 8 december 2017 (Dr. L. JÔNCK)

- EASO COI Report Afghanistan: Security Situation (December 2017) (p. 71 - 76: situatie in Kabul hoofdstad)

- UNHCR, International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 12 maart 2018 (uittreksel)

- Ecolnet, General security situation in Afghanistan and Events in Kabul, geraadpleegd op 27 juli 2018 (uittreksel)

- BBC, Afghanistan : Kabul voter centre suicide kills 57, 22 april 2018

- Aljazeera, Twin ISIL suicide blasts kill 29 in Afghanistan 's Kabul, 30 april 2018

- Persartikels:

a) Independent, Kabul explosion: At least 41 dead in bomb attack on Shia cultural centre, 28 december 2017

b) Aljazeera, Afghanistan: Blast in Kabul's Shia area kills at least seven, 9 maart 2018

c) The Washington Post, "We suffer more": Rising violence on Shiite targets takes toll on Afghanistan's Hazaras, 21 maart 2018

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer en voegt ze volgende documenten aan de nota:

- Daily Outlook Afghanistan, Daikundi Residents Rally Against Mounting Instability, 4 Augustus 2019

- Khaama Press, Afghan forces inflict heavy casualties on Taliban militants in Daikundi and Kandahar, 3 augustus 2019.

- Shia Waves, Kajran's Shias endurance against Taliban, 5 augustus 2019

- reporterly.net, Taliban attacks again on Kajran district of Daikundi, 30 juni 2019

- drie getuigenissen van vrijwilligers betreffende de psychische gesteldheid van verzoeker.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de

verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar derde en huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met

name ten eerste de familieruzie tussen verzoekers familie en zijn schoonvader en verzoekers neef J.M. en ten tweede dat verzoekers zus verkracht werd door hun neef J.M. De advocaat van de verzoekende partij dient ook een brief in waarin hij de nieuwe elementen van de verzoekende partij beschrijft. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar eerste en tweede verzoek om internationale bescherming gerelativeerd dienen te worden, daar het slechts minimale tegenstrijdigheden betreffen. De advocaat vervolgt door te stellen dat deze tegenstrijdigheden moeten gerelativeerd worden in het licht van de psychologische gezondheidssituatie van de verzoekende partij. De advocaat benadrukt de kwetsbare psychologische gezondheidssituatie van de verzoekende partij. De advocaat van de verzoekende partij voert ook de algemene situatie in de provincie Daykundi en Kaboel evenals de precare situatie van Hazara in de provincie Daykundi als nieuwe elementen aan. Als bijlage aan deze brief voegt de advocaat van de verzoekende partij de volgende documenten toe: een document van de malik van het dorp van de verzoekende partij die haar problemen in Afghanistan attesteert, psychologisch attest van 26 maart 2018, attest van 19 april 2018 opgesteld door neuro-psiater, psychologisch attest van 12 maart 2018, medisch attest van 8 december 2017, artikel van "Amnesty International: Afghanistan: des retours qui violent les droits fondamentaux.", rapport van EASO, "Afghanistan Security Situation 2017" met betrekking tot de provincie Daykundi, document van "l'office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA) relatif à la situation sécuritaire actuelle des Hazaras", EASO "Afghanistan individuals targeted by armed actors in the conflict" met betrekking tot de situatie van Hazara.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het arrest van 19 december 2016 met nummer 179 773 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat: *"In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas.*

[...]

De Raad volgt verzoeker niet in diens redenering dat hij zowel tijdens het eerste als het tweede gehoor hetzelfde relaas deed omtrent het contact met zijn toekomstige echtgenote maar dat hij dit relaas – daartoe aangezet door de vragen die hem werden gesteld – telkens vanuit een ander standpunt vertelde. Tijdens zijn eerste verhoor verklaarde verzoeker dat hij op een dag naar de gronden van de familie van het meisje ging om te helpen met de oogst, daar met haar afspraak om elkaar 's avonds te zien en haar diezelfde dag nog meenam naar zijn huis (stuk 10, gehoorverslag, p. 6). Hem tijdens hetzelfde gehoor gevraagd of hij het meisje voordien al kende, antwoordde hij dat hij haar wel al eens gezien had, maar er pas voor het eerst mee praatte toen hij op de gronden van haar familie ging werken (Ibid., p. 7). Nergens blijkt uit deze verklaringen dat aan de dag waarop verzoeker en het meisje voor het eerst met elkaar praatten een aantal dagen voorafgingen waarop ze samen in de velden hadden gewerkt maar nog geen contact hadden gelegd. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift de versie van de feiten zoals ze door hem werden uiteengezet tijdens zijn eerste gehoor in essentie herhaalt, namelijk dat het meisje naar verzoekers huis is gevlucht op de dag dat ze met elkaar hebben gepraat, zij het dat verzoeker thans aangeeft dat zij elkaar reeds enkele dagen daarvoor hadden ontmoet. Deze verklaringen blijven strijdig met wat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor verklaarde, met name dat hij het meisje ten huwelijk vroeg na het werk op de velden en dat ze twee à drie dagen daarna wegliep van huis (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). In het licht van voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet volhouden dat een verschillend standpunt van waaruit hij het relaas zou hebben gedaan de aangehaalde tegenstrijdigheden kan verklaren.

De Raad leidt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (stuk 16, Landeninformatie, nr. 1) af dat de overgrote meerderheid van de huwelijken in Afghanistan gearrangeerd zijn, in de zin dat zij in onderling akkoord gesloten worden door de respectievelijke families van de huwelijkspartners. Volgens

diezelfde informatie varieert binnen dit kader van het gearrangeerde huwelijk de mate waarin de partners betrokken worden in het proces dat leidt tot het huwelijkscontract. De Raad leidt uit voormelde informatie evenwel niet af dat de minderheid van huwelijken die met volledige wederzijdse instemming van de huwelijkspartners worden voltrokken per definitie niet zouden beantwoorden aan het traditionele patroon van tussen families genegotieerde huwelijken. De zogenaamde 'love marriages' die volgens voormelde informatie bij uitzondering voorkomen in Afghanistan vinden plaats tussen geliefden wiens relatie niet de wederzijdse goedkeuring wegdraagt van hun respectievelijke families. Echter, verzoeker gaat volgens zijn verklaringen helemaal niet in tegen de huwelijksvoorkeur van zijn familie, in de mate dat hij op eigen houtje en zonder eerst zijn familie op de hoogte te hebben gebracht van zijn voornemen met H. te trouwen haar een huwelijksaanzoek zou hebben gedaan. Dit is in het licht van het fundamenteel genegotieerde karakter van huwelijksbanden in Afghanistan niet aannemelijk. Dat verzoeker van mening is dat hij de omstandigheden waarin zijn ontmoeting met H. plaatsvond op een geloofwaardige manier heeft verteld, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin kunnen zijn verklaringen omtrent de vermeende tradities of gebruiken in zijn regio hier een ander licht op werpen. Waar verzoeker wijst op het feit dat de recentste bronnen waarop voormelde informatie is gesteund dateren van 2009, brengt hij zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de huwelijkspraktijken in Afghanistan onderhand dermate geëvolueerd zijn dat de informatie in het administratief dossier er geen accurate beschrijving meer van zou zijn, noch dat er op dit vlak grote verschillen zouden bestaan tussen de verschillende regio's van Afghanistan.

Waar verzoeker erop wijst meermaals te hebben verklaard dat zijn schoonvader ervan uitging dat verzoeker dood was nadat hij hem in de schouder had geschoten, biedt hij geen verklaring voor het feit dat verzoeker weer werd vrijgelaten nadat hij door zijn schoonvader werd gearresteerd volgend op het conflict tussen zijn vader en zijn neef.

In het door verzoeker bijgebrachte medische attest stelt de betrokken geneesheer vast dat verzoeker een litteken heeft van achttien bij viereenhalf centimeter groot op het bovenste gedeelte van zijn rug.

Nog daargelaten de vaststelling dat de afmetingen van het letsel er niet op wijzen dat het werd toegebracht met een kogel, vormt dit medisch attest geen bewijs van de omstandigheden waarin het daarin beschreven letsel werd opgelopen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, blijkt dat de arts zich heeft gebaseerd op verzoekers verklaringen om te stellen dat de vastgestelde letsels het gevolg zijn van een aanval door zijn schoonvader met een wapen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat het medische attest een begin van bewijs zou zijn dat zijn schoonvader hem heeft beschoten.

[...].

Met betrekking tot het schietincident heeft verzoeker verklaard dat zijn schoonvader hem had neergeschoten met de bedoeling hem te doden, denkend dat hij dit niet zou hebben overleefd. Gevraagd hoe het komt dat zijn schoonvader en neef hem kwamen zoeken bij zijn tante in het dorp See Dara als ze dachten dat hij dood was, antwoordde verzoeker vaagweg dat ze begrepen hadden dat hij nog leefde. Verzoeker kon evenwel niet uitklaren hoe zijn schoonvader te weten zou zijn gekomen dat hij nog in leven was. Hij zei alleen dat zijn tante en de dokter in See Dara waren samen met nog anderen. Verzoeker gaf zonder meer aan dat zijn schoonvader en neef gehoord hadden dat hij nog in leven was en daarom het huis kwamen doorzoeken (stuk 10, gehoorverslag, p. 16 en stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). De verklaring dat verzoekers vrouw zijn schoonvader zou hebben verteld dat hij nog in leven was, net zoals zij haar vader ook op de hoogte zou hebben gebracht van verzoekers plan om naar Herat te gaan, is dan ook louter post factum. Waar verzoeker stelt dat zijn schoonvader wist dat hij nog leefde toen zijn moeder en zus de kinderen bij hem kwamen ophalen en dat pas daarna de echtscheiding werd geregeld, moet worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor heeft verklaard dat zijn schoonvader hem dood verklaarde toen zijn moeder de kinderen ging ophalen maar dat de scheiding wel reeds geregeld was (stuk 5, gehoorverslag, p. 11).

Verzoekers betoog dat hij twee maanden thuis ondergedoken leefde vooraleer naar het tweede huis van zijn vader in Herat te verhuizen omdat het leven in Herat extreem duur is waardoor deze verhuis pas in laatste instantie een optie was en omdat het lang heeft geduurd vooraleer verzoekers moeder hem kon contacteren om deze oplossing voor te stellen, is eveneens post factum en bovendien tegenstrijdig met verzoekers verklaring tijdens zijn eerste gehoor dat het niet eerder in hen was opgekomen om naar het huis in Herat te trekken (stuk 10, gehoorverslag, p. 16).

Waar verzoeker ter verklaring van het feit dat hij tijdens het eerste gehoor niet vermeldde dat hij denkt dat zijn vrouw haar vader heeft ingelicht over verzoekers vertrek naar Herat erop wijst dat hem tijdens het eerste gehoor hierover niets werd gevraagd, kan worden gewezen op volgende passage van de bestreden beslissing: "(...) In het tweede interview geeft u plots aan dat uw vrouw de enige persoon was die wist dat jullie naar Herat zouden vertrekken en dat u na de moord op uw familie bedacht dat zij u verklikt had (CGVS 2, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u dit niet eerder vermeld had, antwoordt u botweg dat de vraag u niet gesteld werd (CGVS 2, p. 14). Er werd u echter in het eerste gewezen op uw

medewerkingsplicht en uw verantwoordelijkheid uw relaas zo uitgebreid en gedetailleerd mogelijk kenbaar te maken (CGVS 1, p. 8). Dat u dergelijke informatie niet meegeeft omdat de vraag niet gesteld wordt, is dan ook geen afdoende verklaring en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. (...).
Waar verzoeker thans stelt dat hij niet heeft verklaard dat zijn moeder de soldaten eigenhandig heeft verhinderd het huis binnen te komen, maar dat ze zich daar enkel tegen gekant heeft en dat de soldaten uiteindelijk een granaat gebruikten, stelt de Raad vast dat verzoeker als volgt antwoordde op de vraag om welke redenen de soldaten het huis niet binnengingen: "Mijn moeder stond zo, ze hield hen tegen." (zie gehoorverslag 1, p. 17). Verzoekers stelling dat de soldaten mogelijks de intentie niet hadden om binnen te komen, maar slechts aan de deur hadden gebeld zodat de deur open zou zijn om de granaat naar binnen te kunnen werpen, blijkt puur hypothetisch en bovendien niet aannemelijk in het licht van verzoekers verklaringen."

Met betrekking tot de verkrachting van de zus van de verzoekende partij werd tijdens het tweede verzoek om internationale bescherming geoordeeld dat de verklaringen van de verzoekende partij hieromtrent slechts blote beweringen zijn, die op geen enkele manier gestaafd werden. Daarenboven werd aangegeven dat deze gebeurtenis voortvloeit uit de eerdere ongeloofwaardige bevonden problemen tussen de verzoekende partij, haar familie en haar neef J.M. waardoor er geen geloof aan deze verkrachting kan gehecht worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat beroep aangetekend werd tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die betrekking had op het tweede verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

Als nieuw element brengt de verzoekende partij een brief van het dorps hoofd van Gourkeh bij. In deze brief verklaart het dorps hoofd van Gourkeh dat de verzoekende partij door haar schoonvader en neef met de dood bedreigd werd. Het dorps hoofd verklaart ook dat de verzoekende partij door haar schoonvader verwond werd. Ook geeft hij aan dat zowel verzoekers schoonvader als neef twee machtige personen in de regio zijn.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Voorts stelt de Raad vast dat het dorps hoofd niet aangeeft hoe hij tot deze bevindingen gekomen is. *In casu* blijkt niet dat hij op het ogenblik dat het voorgehouden conflict zich voordeed ook reeds dorps hoofd was en een onderzoek naar het voorgehouden conflict gedaan heeft. Daarenboven stelt men dat dit een brief is van het dorps hoofd van Gourkeh, terwijl de verzoekende partij heeft verklaard afkomstig te zijn van het dorp Korga, gelegen in het district Khadir in de provincie Daykundi. De verzoekende partij toont niet aan dat het om hetzelfde dorp gaat. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en dat zowat alle documenten er kunnen worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

De verzoekende partij brengt ook medische en psychologische attesten bij. Deze attesten dateren respectievelijk van 19 april 2018, 12 maart 2018, 26 maart 2018 en 8 december 2017. In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij een psychologisch attest van 23 november 2018 bij. Enerzijds geven ze aan dat de verklaringen van de verzoekende partij soms ongestructureerd zijn doordat zij lijdt aan psychotische hallucinaties door een post-traumatisch stresssyndroom. Anderzijds linken bepaalde attesten het post-traumatisch stresssyndroom aan de gebeurtenissen in Afghanistan. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak zich reeds herhaaldelijk uit over de waarde van medische stukken in het asielrecht (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk). De Raad erkent dat uit paragraaf 62 van het arrest I. t Zweden van 5 september 2013, nr. 61204/09 in § 62 kan afgeleid worden dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan aangenomen worden dat een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

In casu wordt de huidige diagnose zoals weergegeven in de verschillende attesten opgesteld door verschillende artsen en psychologen niet betwist. Het eerste verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij op 28 juli 2015 ingediend. Voormelde attesten werden minstens twee jaar later opgesteld en uit geen enkel attest blijkt dat de verzoekende partij ook reeds in 2015 en 2016 opgevolgd werd omwille van psychologische problemen. Ook blijkt uit de attesten niet wanneer deze problemen opgetreden zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Hierover dient bovendien te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment psychologische problemen aanhaalde gedurende uw eerste verzoek. U legde in het kader van uw eerste verzoek enkel een medisch attest voor met betrekking tot verwondingen die u opliep aan uw rug (CGVS 22/06/2016 p. 10). Uit de twee gesprekken die binnen het kader van uw eerste verzoek georganiseerd werden, blijkt overigens ook nergens dat u niet in staat was om verklaringen af te leggen op het CGVS. De van u opgetekende verklaringen laten duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf doorheen de twee gesprekken overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van concentratie of herinneringsproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen (CGVS 10/05/2016 en 22/06/2016). Ook in het kader van de beroepsprocedure die u bij de RvV instelde tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS, maakte u op geen enkel moment melding van psychologische problemen die u hadden verhinderd om coherente verklaringen af te leggen. Uw psychologische toestand kan dan ook bezwaarlijk als een nieuw element beschouwd worden dat uw eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen weet te herstellen en een nieuw onderzoek vraagt.”* Voorts merkt de Raad op dat deze attesten niet van die aard zijn dat een oorzakelijk verband wordt aangetoond tussen verzoekers psychische toestand en de voorgehouden problemen in Afghanistan. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dit attest en de inhoud ervan geen sluitend bewijs vormen voor het aangehaalde vluchtrelaas. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat dit attest niet kan worden aanzien als formeel bewijs dat de vermelde problemen in Afghanistan zoals aangehaald bij het eerste en tweede verzoek om internationale bescherming.

Hoewel dat de verzoekende partij zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten slechts de voorzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd zoals blijkt uit de motieven van het arrest van 19 december 2016 met nummer 179 773 van de Raad en de beslissing inzake het tweede verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt ook terecht gemotiveerd dat: *“Hierbij moet nog worden opgemerkt dat medische en psychologische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3,”*

In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (*“depending on the individual circumstances of the case”*).

De verzoekende partij dient aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara of haar sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke daar zij enkel verwijst naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon (verzoekschrift, stukken 3, 4,5, 6, 7 en de stukken die ter terechtzitting werden neergelegd), hetgeen geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ook wanneer aan de verzoekende partij de vraag gesteld werd op basis van welke nieuwe elementen ze haar verzoek om internationale bescherming indient, heeft de verzoekende partij niet aangehaald dat zij in Afghanistan problemen gekend heeft omwille van het gegeven dat ze Hazara was. Ook heeft ze niet aangehaald dat haar familie problemen in Afghanistan heeft omdat ze Hazara was. De brief van verzoekers advocaat van 30 april 2018 maakt evenmin melding van elementen of feiten waaruit kan blijken dat de verzoekende partij persoonlijk omwille van haar etnische afkomst als Hazara of

haar sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. De advocaat van de verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie.

Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolgingsvrees voor de Taliban in Afghanistan en maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij als sjiitische Hazara dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in het district Khadir, gelegen in de provincie Daykundi, zo danig gewijzigd is dat er sprake is van een nieuw element. In het arrest van 19 december 2016 met nummer 179 773 concludeerde de Raad dat: *“De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.*

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Daykundi, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan – Security Situation Update” van januari 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat er uit de provincie Daykundi weinig berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. UNHCR heeft geen melding gemaakt van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers voor alle districten in de provincie Daykundi is laag tot zeer laag is. De provincie wordt dan ook als relatief veilig beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt geen informatie die van aard is aan te tonen dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan 30 augustus 2018; EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017; EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation -update” van mei 2018; EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van juni 2019; EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2019 kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Khadir, gelegen in de provincie Daykundi inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Daykundi indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Daikundi at such a low level that in general there is no real risk for a civilian to be personally affected by reason of indiscriminate violence within the meaning of Article 15(c) QD. However, individual elements always need to be taken into account as they could put the applicant in risk-enhancing situations.”* (p.94). Met andere woorden, de provincie Daykundi is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt, maar van een dergelijk laag niveau dat er in principe geen reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van een burger kan vastgesteld worden. EASO geeft wel aan dat er nog wel rekening dient gehouden met de persoonlijke omstandigheden, daar de persoonlijke elementen die specifiek betrekking hebben op de verzoeker hem in een risico verhogende situatie kunnen plaatsen.

Het is inderdaad zo dat uit de landeninformatie die bijgebracht wordt door de partijen blijkt dat alhoewel Daykundi één van de stabielere provincies van Afghanistan, de Taliban in 2018 aanslagen in de provincie heeft uitgevoerd. In de periode van januari 2018 tot februari 2019 werden er 21 incidenten met AGE's gerapporteerd. Deze incidenten hadden betrekking op aanvallen van security checkpoints in verschillende districten, IED explosies waarbij er burger slachtoffers waren en aanvallen van de Afghaanse veiligheidstroepen. UNAMA maakt melding van 41 burgerslachtoffers waarvan 19 personen overleden zijn en 22 gewond werden. Er vielen bijgevolg 8 burgerslachtoffers per 100.000 inwoners. Uit de landeninformatie blijkt ook dat er sprake is van een vermindering van burgerslachtoffers in vergelijking tot 2017. In de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 trokken 558 personen als IDP's uit de regio weg en 2 756 zochten hun toevlucht tot de provincie Daykundi. Deze personen kwamen voornamelijk uit Ghazni. Gelet op deze elementen kan de Raad zich aansluiten bij de conclusie van de verwerende partij en EASO dat de provincie Daykundi een gebied is waar willekeurig geweld plaatsvindt, maar van een dergelijk laag niveau dat er in principe geen reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon van een burger kan vastgesteld worden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar informatie die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, herhaalt de Raad dat de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gekenmerkt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient *in casu* enkel de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld en is de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie slechts dienstig in de mate dat zij betrekking heeft op deze provincie.

De verzoekende partij toont met haar betoog en de bijgebrachte informatie niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de provincie Daykundi geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De artikelen die de verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt ligt ook in de lijn van de analyse van de EASO-rapporten die de verwerende partij bijgebracht heeft. Verzoekers krantenartikelen geven aan dat er gevechten geweest zijn tussen veiligheidsmedewerkers en de Taliban in de districten van Kajran en Patu. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zelf afkomstig is uit het district Khadir. Uit de rapporten die voorliggen blijkt dat de veiligheidssituatie in de districten Kajran en Patu verschilt van die van Khadir. Volgens de hogervermelde rapporten vinden in deze twee districten meer veiligheidsincidenten plaats dan in het district waarvan de verzoekende partij afkomstig is.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat in het district Khadir gelegen in de provincie Daykundi op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of een verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Khadir, gelegen in de provincie Daykundi rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd: kan de verzoeker persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Khadir, gelegen in de provincie Daykundi dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Khadir, gelegen in de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat.

In casu geeft de verzoekende partij aan dat zij Hazara is en lijdt aan psychische problemen. Met betrekking tot de etnische origine van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “*In zoverre uw advocaat aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Daykundi en daarbij verwijst naar uw behoren tot de minderheidsgroep van de Hazara en stelt dat talrijke Hazara’s in Daykundi het slachtoffer worden van ontvoering, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uw advocaat houdt immers een erg selectieve lezing van de rapporten waar hij naar verwijst. In het door hem geciteerde EASORapport staat immers dat de Hazara de meerderheid vormen in de provincie Daykundi. Waar in datzelfde rapport wordt vermeld dat Hazara-burgers ontvoerd werden door opstandelingen in Daykundi, wordt eveneens vermeld die personen nadien ongedeerd werden vrijgelaten.*” Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet op ernstige wijze weerlegd door de verzoekende partij en vinden hun grondslag in de stukken van het administratief dossier.

Uit de medische en psychologische verslagen blijkt dat de mentale gezondheid van de verzoekende partij weliswaar enigszins is aangetast, maar blijkt niet concreet dat haar mentale gezondheid dermate precair is of dermate beschadigd dat zij in vergelijking met andere burgers in het district Khadir, gelegen in de provincie Daykundi over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verder blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van de verzoekende partij omwille van haar mentale gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat ze minder weerbaar is. Uit de getuigenissen die de verzoekende partij bijbrengt ter terechtzitting blijkt in tegendeel dat de verzoekende partij goed georganiseerd en plichtsgetrouw de afspraken nakomt. Er blijkt ook geen nood aan mantelzorg. Tijdens de terechtzitting wordt ook niet meer duiding gegeven noch uiteengezet waarom de verzoekende partij van mening is dat voormelde elementen, gelet op de veiligheidssituatie in het district Khadir, persoonlijke omstandigheden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld aldaar dermate verhogen dat er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij op de veiligheidssituatie in Kaboel en stelt dat de verzoekende partij vanuit Kaboel naar haar district dient te reizen. De verzoekende partij is van mening dat de reis tussen Kaboel en het district het risico op willekeurig geweld in haar hoofd verhoogd. De verwerende partij erkent dat in haar provincie geen internationale luchthaven is. De verwerende partij repliceert dat de verzoekende partij vanuit Kaboel een binnenlandse vlucht naar Bamyan kan nemen en vandaaruit naar het district Khadir kan reizen. Uit het EASO-rapport van juni 2019 blijkt dat de vluchten naar de luchthaven van Bamyan van in januari 2018 geschorst werden (p.65 en 103), maar sinds februari 2019 werden de vluchten hernomen. Vandaar kan de verzoekende partij naar haar district van herkomst reizen. Het EASO-rapport van juni 2019 stelt voorts dat de provincie Daykundi zeer bergachtig is waardoor de weginfrastructuur niet goed is (p.108). Dit is echter geen persoonlijke omstandigheid die van die aard is dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Khadir op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen dan andere burgers

in het district Khadir op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS